

DIMITRIE BOLINTINEANU

MUMA LUI ȘTEFAN CEL MARE
LEGENDE ISTORICE
•
BASME

**Ediție îngrijită, tabel cronologic
și aprecieri critice
de Valeria FILIMON**

AGORA

LEGENDE ISTORICE

CEA DE PE URMĂ NOAPTE A LUI MIHAI CEL MARE

Ca un glob de aur luna strălucea
Și pe-o vale verde oștile dormea;
Dar pe-un vârful de munte stă Mihai la masă
Și pe dalba-i mână fruntea lui se lasă;
Stă în capul mesei, între căpitani ,
Și recheamă dulce tinerii săi ani.
Viața noastră trece ca suava rouă
Când speranța dulce ne surâde nouă.
Astfel astă dată viața lor cura;
Cugetele triste nu-i mai turbura;
Luna varsă raze dulci și argintoase;
Austrul le suflă coamele pletoase;
Căpitaniii toarnă prin pahare vin
Și în sănătatea lui Mihai închin.
Dar Mihai se scoală și le mulțumește
Și, luând paharul, astfel le vorbește:

– „Nu vă urez viață, căpitaniii mei!
Dimpotrivă, moarte, iată ce vă cei!
Ce e viața noastră în sclavie oare?
Noapte fără stele, ziuă fără soare.
Cei ce rabdă jugul ș-a trăi mai vor
Merită să-l poarte spre rușinea lor!
Sufletul lor nu e mai presus de fierul
Ce le-ncege brațul, iau de martur cerul!
Dar românul nu va câmpuri fără flori,
Zile lungi și triste fără sărbători.
Astfel e vulturul ce pe piscuri zboară;

Aripile taie-i, că ar vrea să moară!
Astfel e românul și român sunt eu
Și sub jugul barbar nu plec capul meu.“

PREDA BUZESCU

De trei zile lupta n-a mai încetat,
Și tătarul pare c-a înaintat.
Dar Buzescu Preda vede cu durere
Floarea României ce pe vale piere.
Trece înainte pe un cal în joc,
Ce vărsa din ochii-i flacăre de foc;
Strigă cu tărie cetelor zdrobite,
Ce la glasu-i mândru se întorc uimite.
Iată că nepotul hanului tătar
Trece pe-un sălbatec, ager armăsar:
Unde se arată pe întinsa vale,
Prin oștirea noastră își deschide cale.
Iar Buzescu Preda, cum îl întâlnește,
Îi ieși-nainte, și-astfel îi vorbi:
– „Dacă nu ți-e frică și-ai credință-n tine,
O, tătare! vino să te bați cu mine!“

Ei descălecară atunci amândoi,
Și se iau la luptă ca doi juni eroi,
Ochii tuturoră cată cu mirare
La Buzescu Preda și tătarul mare.
Ei se bat la raza stelei cei de foc,
Flacările-i albe pe-a lor zale joc.
Vântul răcorește fruntea lor udată;
Și mânia dulce sufletul le-mbată.
Ei se bat în spade – spadele se frâng;
Și se iau la brațe – se smucesc, se strâng;
Când tătarul scoate o secure mică

Și lovind pe Preda, pavăza îi strică;
Dar el cu măciuca astfel îl lovi,
Încât deodată căzu și muri.

Iar după aceasta, oastea românească
Pleacă și învinge horda tătarască.

MUMA LUI ȘTEFAN CEL MARE

I

Pe o stâncă neagră, într-un vechi castel,
Unde cură-n poale un râu mititel,
Plânge și suspină tânăra domniță,
Dulce și suavă ca o garofiță;
Căci în bătălie soțul ei dorit
A plecat cu oastea și n-a mai venit.
Ochii săi albaștri ard în lacrimile
Cum lucesc în rouă două viorele;
Buclele-i de aur cad pe albu-i sân,
Rozele și crinii pe față-i se-ngân.
Însă doamna soacră lângă ea veghează
Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

II

Un orologiu sună noaptea jumătate,
În castel în poartă oare cine bate?
– „Eu sunt, bună maică, fiul tău dorit;
Eu, și de la oaste mă întorc rănit.
Soarta noastră fuse crudă astă dată:
Mica mea oștire fuge sfărâmată.
Dar deschideți poarta... Turcii mă-ncongior...
Vântul suflă rece... Ranile mă dor!“
Tânăra domniță la fereastră sare.